

af de kongelige Kasser for Forretninger, han udfører paa Statens Vegne, henimod 4,000 Rbd., saa undersøger man; for hvilke af de forskjellige Lønninger der kan beregnes Korntillæg; er der ingen af dem, hvorfor der kan beregnes Korntillæg, faaer han ikke noget Korntillæg og naaer heller ikke op til 4,000 Rbd.; er der af de forskjellige Lønninger nogle, hvoraf der kan beregnes Korntillæg, saa faaer han saameget deraf, som udfylder de 4,000 Rbd. Den hele specielle Undersøgelse af, hvilken Art disse Indtægter ere, naar de flyde fra Statskassen for Arbejde i Statens Tjeneste, som bringer vedkommende Embedsmand til at have en Indtægt af 4,000 Rbd., hører slet ikke hjemme her, den er, efter min Betragtning, foretaget, for at give det meest Mulige, uanseet at her slet ikke er Anledning dertil. Der er en Mængde Poster af den Art, som kunde gjøres tvivlsomme, og som vi have haabet skulde staae uafgjorte hen, indtil vi næste Aar, ligesom her, kunde komme til at votere over dem; men det er ikke det væsentlige Spørgsmaal; det væsentlige Spørgsmaal, og hvor Ministeren ved sine Svar er undveget, hvad det er, det gjælder om, det er Betydningen af den Postering, som findes i Finantsloven af de Love, som endnu ikke ere voterede. Saaledes som jeg hørte den ærede Minister udtale sig nu, og som ikke stemmer, efter hvad jeg erindrer, med hvad han sagde ved Sagens første Behandling, er det egentlig kun en Regneopgjørelse, hvor man paa Finantsloven finder en Dphsning om, hvad de Love, dersom de blive antagne, ville koste i finantsiel Henseende; dette Regnestykke hører ikke ind i Finantsloven, det er ikke noget Regnestykke, man bringer ind deri, men det er Forslag, og naar et saadant staaer i Finantsloven, saa staaer det der som Forslag til Bevillinger for disse Love, og dermed er den Sag afgjort; de kunne ikke paa anden Maade komme ind i Finantsloven, og kunne de ikke komme frem paa den Maade og blive de til den Tid ikke vedtagne i dette Thing, maae de undværes for dette Aar, og naar den ærede Minister siger, at man saa maa vende tilbage til at gjøre det samme iaar, som man gjorde ifjor, saa er jeg overbevist om, at vi ikke nok engang komme dertil; thi man kan ikke føre Bevillinger paa

Finantsloven uden Tal. Man kan gjøre det for at føie Folk, for at slippe ud af en Vanffelighed, for i et vanskeligt Stieblik at redde fra en Conflict; men det er ikke Noget, som Regjeringen kan tendere til, som den kan bidrage til at ville fremme; det kan umulig være den ærede Ministers Mening, han maa finde paa en anden Maade at løse denne Opgave paa; thi paa den Maade kan den ikke mere løses. Jeg er overbevist om eller haaber idetmindste, at Thinget her ikke mere under nogen Betingelse vil votere saaledes, som der blev voteret ifjor. Man skal vel lægge Mærke til, hvor stor en Tvang man her i dette Thing var paalagt for at føie den forunderlige Paastand, som var bleven gjort; men tag Finantsloven fra ifjor for, og jeg spørger da, om det ligner en Finantslov; der er en Række af Opstillinger uden egentlig finantsiel Betydning, uden virkelig Votering af det, der havde Lov til at komme ud af Kassen. Vi have endnu ikke faaet nogen bestemt Forklaring af den ærede Minister over, hvorvidt han troer, at en Lov, der er gaaet igjennem begge Thing, men ikke først har været i dette Thing, skulde være en Bevillingslov eller skaffe Ret til Udbetaling, naar den ikke med sin Sum er opført paa Finantsloven.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Forsaavidt den ærede sidste Taler bemærkede, at det skulde være en Utting, at der paa Finantsloven var opført Poster, som ikke vare udførte i Tal, saa skal jeg villig indrømme ham, at det jo i Almindelighed er det Onskeligste, at Tallene ere opførte, men det undrer mig dog, at den ærede Rigsdagsmand har overseet, at der netop ved hans kraftige Medvirkning er blevet opført en saadan Post paa Finantsloven uden tilsvarende Tal — det er Kongerigets Bidrag til Monarchiet; naaget ikke alene jeg, men ogsaa Flere anfaae det for rigtigst, at et Tal blev tilføiet, saa satte den ærede Rigsdagsmand dog igjennem, at denne Post fik den Form, hvori man nu vil finde den i alle de senere Finantslove. Det er altsaa ham selv, der har gjort Begyndelsen med at indføre den Fremgangsmaade, der har fundet sit Udtryk i den sidste Paragraph i indværende Aars Finantslov, og han har gjort